

Sygn. akt III KO 153/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. P. (P.)**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 stycznia 2019 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II K [...],

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę A. P. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w N.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w W. w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w N. sprawy A. P. oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. W uzasadnieniu postanowienia sąd wnioskujący wskazał na deklarowany przez A. P. zamiar osobistego udziału w czynnościach przed sądem, w tym w rozprawie głównej oraz fakt osadzenia oskarżonego w Zakładzie Karnym w N., co w połączeniu z nieskutecznymi, wielokrotnymi próbami doprowadzenia wyżej wymienionego na rozprawę stanowi zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości jakim jest w tym wypadku doprowadzenie do rozpoczęcia

i zakończenia procesu w rozsądnym terminie wynikającym z przepisu art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy A. P. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w oparciu o regulację przewidzianą w art. 37 k.p.k. zasługuje na uwzględnienie.

Podzielić należy w szczególności pogląd sądu występującego z inicjatywą, że odstąpienie od zasady właściwości miejscowej w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. może być podyktowane koniecznością respektowania tej procesowej zasady, zgodnie z którą postępowanie sądowe w każdej sprawie powinno być przeprowadzone sprawnie i ukończone bez zbędnej zwłoki (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.).

W niniejszej sprawie istnieją rzeczywiste podstawy do wnioskowania, że bez odejścia od zasady właściwości miejscowej rozpoczęcie procesu w sprawie A. P. jest – w niedającej się obecnie sprecyzować perspektywie – mało realne.

Przekonują o tym podejmowane dotychczas przez sąd właściwy miejscowo czynności procesowe świadczące o czynieniu wielokrotnych, niestety nieskutecznych zabiegów w celu sprowadzenia na rozprawę oskarżonego – deklarującego zamiar osobistego w niej udziału (k. 632). Powodem takiego stanu rzeczy są liczne czynności procesowe prowadzone z udziałem A. P. przez sądy z południa Polski, co uniemożliwia jego przetransportowanie do okręgu Sądu Rejonowego w W.. Stan ten powoduje, że samo rozpoczęcie rozprawy głównej przed sądem wnioskującym o przekazanie, nie wydaje się w najbliższym czasie możliwe, nie mówiąc już nawet o jej zakończeniu. W tym stanie rzeczy jedynym logicznym i racjonalnym rozwiązaniem problemu proceduralnego przed jakim stanął sąd właściwy miejscowo, jest przekazanie sprawy temu sądowi, do którego dyspozycji oskarżony pozostaje, bądź w okręgu którego jest osadzony w zakładzie karnym, bowiem dalsza przewlekłość w przedmiotowym postępowaniu bez wątpienia zagraża dobru wymiaru sprawiedliwości jakim przecież jest też jego wizerunek i odbiór społeczny oceniany również przez pryzmat sprawności postępowania.

Należy przy tym przypomnieć, że podobną decyzję procesową w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. w odniesieniu do oskarżonego A. P., Sąd Najwyższy podjął już

w postanowieniu z dnia 21 listopada 2018 r., III KO 135/18, uwzględniając – analogiczną jak obecna – inicjatywę Sądu Rejonowego w G..

Z powołanych względów, mając jednocześnie na uwadze, że na chwilę obecną oskarżony osadzony jest w Zakładzie Karnym w N., orzeczono jak na wstępie.